

**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**

**Broj: S1 3 U 031335 20 Uvp
Sarajevo, 13.08.2020. godine**

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u apelacionom upravnom vijeću sastavljenom od sudija Zvezdane Antonović kao predsjednika vijeća, Mirsade Džindo i Vesne Trifunović kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Mirsade Lučkin, u upravnom sporu tužitelja „MG MIND“ d.o.o. Mrkonjić Grad, koga zastupaju punomoćnici Branislav Kosić i Sanjin Kosić, advokati iz Banja Luke, ulica Srpska broj 12, protiv rješenja broj: JN2-01-07-1-669-6/18 od 04.12.2018. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, Sarajevo, ulica Dubrovačka 6, u upravnoj stvari javnih nabavki, odlučujući o zahtjevu tužitelja za preispitivanje sudske odluke – presude vijeća za upravne sporove Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 3 U 031335 19 U od 11.05.2020. godine, u nejavnoj sjednici održanoj dana 13.08.2020. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom vijeća za upravne sporove, broj i datum navedeni u uvodu, odbijena je tužba podnesena protiv rješenja tuženog broj: JN2-01-07-1-669-6/18 od 04.12.2018. godine, kojim je odbijena kao neosnovana žalba tužitelja izjavljena protiv odluke o poništenju postupka javne nabavke broj: 01-345-Up-57/17 od 24.03.2017. godine i odluke o poništenju postupka javne nabavke broj: 01-345-Up-59/17 od 24.03.2017. godine, u postupku javne nabavke „Izvođenje radova održavanja i zaštite magistralnih i regionalnih puteva i objekata na putevima u Republici Srpskoj na period od 2016.–2020. godine“ Lot 4 i Lot 5, ugovornog organa JP Putevi Republike Srpske d.o.o. Banja Luka.

Protiv navedene presude vijeća za upravne sporove ovog suda tužitelj je blagovremeno podnio zahtjev za preispitivanje sudske odluke (u daljnjem tekstu

zahtjev), zbog povrede Zakona o javnim nabavkama. U obrazloženju zahtjeva tvrdi da u konkretnom slučaju nisu bili ispunjeni zakonski uslovi za poništenje postupka javne nabavke iz člana 69. stav 2. tačka d) Zakona o javnim nabavkama, na koji se ugovorni organ, kako navodi, pogrešno poziva. Ističe da je ugovorni organ poništio postupak javne nabavke iz razloga što je ponuđena cijena tužitelja za Lot 4 veća za cca 9,14%, odnosno za Lot 5 veća za cca 9,23% od procijenjene vrijednosti nabavke iako, prema njegovom mišljenju, ponuđena cijena nije jedini ni odlučujući parametar za ocjenu prihvatljivosti ili neprihvatljivosti ponude tako da mogu biti prihvatljive i ponude sa većom ponuđenom cijenom od osiguranih sredstava za predmetnu nabavku. Takođe navodi da je ugovorni organ utvrdio pravila za realizaciju okvirnog sporazuma na osnovu kojih je određena maksimalna vrijednost njegove realizacije tako da ponuđena cijena nije isključivo relevantna za njegovu realizaciju niti se iz toga razloga može poništiti postupak javne nabavke bez prethodne ocjene pristiglih ponuda u skladu sa članom 65. Zakona o javnim nabavkama. Zbog navedenog predlaže da apelaciono vijeće Suda usvoji zahtjev, preinači pobijanu presudu na način da tužbu tužitelja uvaži, rješenje tužene poništi i obaveže tuženu da mu nadoknadi troškove upravnog spora i troškove zahtjeva za preispitivanje sudske odluke.

U odgovoru na zahtjev tuženi organ je predložio da se isti odbije kao neosnovan.

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke nije osnovan.

Iz stanja u spisu proizilazi da je vijeće za upravne sporove postupilo u skladu sa zakonom kada je odbilo tužbu tužitelja podnesenu protiv osporenog rješenja, te za svoju odluku, suprotno navodima iz zahtjeva, dalo jasne i potpune razloge, koje i ovo vijeće prihvata kao pravilne i na zakonu zasnovane.

I po shvatanju apelacionog vijeća, a kako je pravilno zaključilo i vijeće za upravne sporove ovog suda, tuženi organ je zakonito postupio kada je žalbu tužitelja, izjavljenu protiv odluke o poništenju postupka javne nabavke broj: 01-345-Up-57/17 od 24.03.2017. godine i odluke o poništenju postupka javne nabavke broj: 01-345-Up-59/17 od 24.03.2017. godine, odbio kao neosnovanu. Razlog za takvu odluku zasnovao je na utvrđenju da je ponuda tužitelja pravilno ocijenjena kao neprihvatljiva, te da je ugovorni organ s razlogom donio odluku kojom poništava postupak javne nabavke.

Pobijanom presudom zaključeno je da je tuženi organ pravilno odlučio kada je odbio kao neosnovanu žalbu tužitelja, a s kojim zaključkom se slaže i apelaciono vijeće.

Tuženi Ured za razmatranje žalbi BiH je već ranije u istom upravnom postupku, takođe odlučujući po žalbi tužitelja, donio rješenje broj: JN2-01-07-1-204-

7/17 od 18.05.2017. godine, kojim je usvojio žalbu, poništio odluke ugovornog organa o poništenju postupka javne nabavke, i predmet vratio ugovornom organu na ponovni postupak ocjenivši neopravdanim razloge neprihvatljivosti ponude tužitelja, kao i poništenje postupka u cjelosti. Protiv navedenog rješenja pokrenut je upravni spor pred ovim sudom u kome je vijeće za upravne sporove donijelo presudu broj: S1 3 U 025624 17 U od 05.11.2018. godine, kojom je tužba uvažena i osporeno rješenje tuženog poništeno. U ponovnom postupku tuženi je donio rješenje koje je predmet ovog upravnog spora, a kojim je promijenio svoju prethodnu odluku i žalbu tužitelja odbio kao neosnovanu. Za razliku od ranije odluke, tuženi je u ponovnom postupku postupio po uputama Suda kada je otklonio uočene nedostatke, pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i donio odluku pravilnom primjenom Zakona o javnim nabavkama.

Ovo vijeće nalazi da je ugovorni organ ispravno odlučio kada je ponudu tužitelja ocijenio kao neprihvatljivu, a što je utvrdilo pravilnim i vijeće za upravne sporove ovog suda. Naime, ugovorni organ JP Putevi Republike Srpske d.o.o. Banja Luka je vrijednost javne nabavke „Izvođenje radova održavanja i zaštite magistralnih i regionalnih puteva i objekata na putevima u Republici Srpskoj na period od 2016.–2020. godine“ za Lot 4 procijenio na iznos od 16.900.000,00 KM bez PDV-a, odnosno 19.773.000,00 KM sa PDV-om, a za koje radove je tužitelj – ponuđač „MG MIND“ d.o.o. Mrkonjić Grad, u svojoj ponudi dao cijenu od 18.444.171,36 KM bez PDV-a, odnosno 21.579.680,49 KM sa PDV-om. Ista situacija postoji i kada je u pitanju procijenjena vrijednost predmetne javne nabavke radova za Lot 5, koja je opredjeljena na iznos od 8.800.000,00 KM bez PDV-a, odnosno 10.296.000,00 KM sa PDV-om, dok je ponuđena cijena tužitelja iznosila 9.612.565,80 KM bez PDV-a, odnosno 11.246.701,99 sa PDV-om. Dakle, jasno je da je u konkretnom slučaju ponuda tužitelja, odnosno ponuđena cijena za radove koji su predmet javne nabavke, veća od procijenjene vrijednosti javne nabavke, tačnije oko 9,14% veća od procijenje vrijednosti za Lot 4, i oko 9,23% od procijenje vrijednosti za Lot 5, što ni sam tužitelj tokom cijelog upravnog spora ni jednom riječju ne osporava. S tim u vezi, ispravna je ocjena ugovornog organa, da ponuda tužitelja, koja je ujedno i jedina ponuda pristigla za Lot 4 i Lot 5, nije prihvatljiva s obzirom da ponuđene cijene traženih radova znatno premašuju planirana sredstva za navedene lotove pojedinačno.

Iako se ugovorni organ u svojim odlukama o poništenju postupka javne nabavke pogrešno pozvao na tačku d) umjesto tačke e) člana 69. stav 2. Zakona o javnim nabavkama, kako to tužitelj zahtjevom pravilno ukazuje, ista greška nije dovela u sumnju pravilnost njegovih odluka. Ovo iz razloga što su navedenim članom 69. stav 2. Zakona o javnim nabavkama propisani svi slučajevi u kojima je ugovorni organ obavezan da poništi postupak javne nabavke, između ostalog tačkom d) kada nijedna od primljenih ponuda nije prihvatljiva, i tačkom e) kada je cijena svih prihvatljivih ponuda znatno veća od osiguranih sredstava za predmetnu nabavku. S tim u vezi, obzirom da je u konkretnom slučaju cijena ponude tužitelja bila znatno veća od osiguranih sredstava javne nabavke, jasno je da bi ugovorni organ u svakom

slučaju poništio postupak javne nabavke. Dakle, iako je ugovorni organ sporne odluke o poništenju postupka javne nabavke donio temeljem primjene tačke d) umjesto tačke e) koja se u konkretnom slučaju imala primijeniti, posljedice primjene u oba slučaja su iste, a to je poništenje predmetnog postupka javne nabavke, zbog čega je irelevantno insistiranje tužitelja na pogrešnom navođenju tačke primijenjenog člana Zakona o javnim nabavkama.

Zbog svega navedenog apelaciono vijeće smatra da nedvojbeno proizilazi da je tuženi organ pravilno utvrdio, koje utvrđenje je potvrdilo i vijeće za upravne sporove, da je u konkretnom slučaju ponuđena cijena tužitelja za predmetnu javnu nabavku bila znatno veća procjenjene vrijednosti javne nabavke, iz kojih razloga su svi prigovori tužitelja odbijeni kao neosnovani.

S obzirom na iznijete razloge, apelaciono upravno vijeće nalazi da je pobijana presuda vijeća za upravne sporove pravilna i zakonita, a zahtjev tužitelja za njeno preispitivanje neosnovan, pa ga je odbilo primjenom člana 54. stav 1. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“, broj: 19/02, 88/07, 83/08 i 74/10).

Zapisničar

Mirsada Lučkin

